

Φίλιππος Τσιάρας

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Παράξενο τό πώς αρχίζει ή μέρα
κι ένα παιδί μιά μπάλα βγάξει στό χωράφι
ή μέρα στρέφει κίτρινη
ή μέρα μαζεμένη στόν έαυτό της.

τό μισό τοῦ πράγματος
είναι πώς μεταφέρεται
τῆς μπάλας ὁ ἦχος πέρα ἀπό τά δέντρα
ὄλως χωρίς δικαιολογία.

τ' ἄλλο μισό, ὁ ἦχος,
ἐκεῖ πού ή μπάλα ἐγκατέλειψε τό χῶμα
καί τό γρασίδι διορθώνεται
βαθυπράσινο διάστημα.

Πῶς τό βλέπουμε αὐτό;
Μέ τό 'να μάτι, μέ τά δύο;
Ἡ μέ μισό μυαλό
ὅπως τά πράγματα

πού μᾶς πέταξαν ἔξω στό χωράφι
χωρίς τή μπάλα μοναχά τό μάτι
νά κοιτάζει γύρω
τήν ἀνήσυχη αὔρα τό χορτάρι τό ἀβέβαιο.

Κάποτε πίστευες
ὅταν πάταγες γερά στή γῆ
πώς τό σκουλήκι
ἦταν σκέτο σκουλήκι.

Ἔλα ξανά, ἔβγα ἔξω
ἐδῶ πού τό παιδί κι ή μπάλα του
δέν ἔχουν καμιά χρεία:
Οὔτε ἦχο οὔτε ὄνομα
οὔτε μυαλό πού νά ρωτάει τό χορτάρι
γιά τό φθινόπωρο ὀτιδήποτε.

Μετάφραση: Τάσος Δενέγρης

ΔΥΟ ΞΕΝΟΙ

Εἴμαστε στά μαχαίρια
Εἴχαμε τσακωθεῖ, θέλαμε καί γιά τοὺς δύο μας
τό καλύτερο, φτύναμε τόν ἥλιο, ἐλπίζαμε
θέλαμε νά μάθουμε κι ὕστερα ὄχι
ἀνάγκη εἴχαμε ὁ ἕνας τόν ἄλλο
καί μέσ στά πρόσωπά μας ἀνασαίναμε βαριά.
ὅσο ή ἀνάσα μας ἔγινε μιά.

Κι όταν ήρθε ή νύχτα
 μέ τά ένστιχτα καί τά έντομα
 δέ συρθήκαμε μακριά της
 αλλά τήν αφήσαμε νά πέσει πηχτή
 καί μαύρη άπ' ένοχή
 σάν νά μήν είχανε ύφάνει οί δυό οικογένειες πού μās γέννησαν
 σάν νά τήν κρατούσαν οί ίδιοι
 τόσο ψηλά όσο νά βλέπουν
 τό μαύρο μας άγκάλιασμα.

Μετάφραση: Κατερίνα Άγγελάκη-Ρούκ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ 4 ΑΔΕΛΦΩΝ

Άγόρια, όλοι μας άγόρια
 καί πόσο άμείλικτα ποζάραμε
 σ' αυτόν τό σκουπιδότοπο
 μέ τό περήφανο σκυλί μας.
 Τό 'να μου χέρι άκουμπά τόν άδερφό μου
 πού δέν επρόκειτο νά χαμογελάσει ζανά,
 τ' άλλο γύρω άπ' τό λαιμό του μεγαλύτερου
 πού τ' άνοιχτό του χέρι δείχνει χειροϋργο,
 ένα παιδί πού άνθίζει κομμένο.
 Ο τρίτος τό μοναχικό πουλί, πολύ μακριά
 άνέγγιχτος καί στή φωτογραφία.

Πόσο προσπάθησαν εκείνα τά μάτια
 ν' άποφύγουν τή μηχανή.
 Άλλάξαμε άπό τότε τόσο λίγο
 πού σκέφτομαι ότι εκείνες οί φωτογραφίες
 ήταν μιά φευγαλέα στιγμή τής μοίρας,
 τά λάθη καί τά κέρδη μας,
 οί φάτσες μας μιά ξαναμμένη παράταξη
 δέ γίνεται νά κρυφτούν.

Κι εγώ σκοτεινός διάβολος
 έβλεπα γραμμή εύθεία τόν πατέρα μου
 ώσπου τό φλάς του ζάλισε τούς 4
 στημένους στό σαλόνι
 καί χτύπησε πάνω άπ' τά κουρεμένα κεφάλια μας,
 τό παράθυρο πίσω άσπροντυμένο
 μέ τό σκληρό χιόνι του Νέου Χαμσάιρ
 πού κράταγε τούς άνέμους έξω
 άπ' τίς ρωγμές τών τοίχων τών ισχνών
 καί τών ψυχών.

Μετάφραση: Τάσος Δενέγρης